

Balkán

FILÓ MARIANN

Tarnóczyi Jakabnak

Osztermajer E.-né, aki eladónő volt a belváros egyik pékségében, letette a mobiltelefonját a pultra, majd izzadó homlokát megtörölve nagyot sóhajtott. *Mindig csak azok az eszetlen férfiak, gondolta. Sosem lehet őket elérni, ha igazán szükség lenne rájuk.*

Odakint lassan felrobbant a Nap, a hatalmas parázsló csillagból lomhán csapkodtak a Föld felé a vöröslő lángnyelvek. Osztermajerné megint sóhajtott, és betolt egy tepsi zsömlét a sütőbe.

Pontban akkor, amikor az ötvenharmadik kisebb meteor lépett a légkörbe, egy ballonkabátot viselő kalapos férfi, aki szerette Gershwin zenéjét, betoppant az üzletbe. Rendkívül udvariasnak tűnt; az ajtót óvatosan behúzta maga után, és a poros cipője talpát a lábtörlőbe dörzsölte, mielőtt a pult elé állt volna.

– Jó napot kívánok!

Osztermajerné éppen a sajtó derekát tapogatta a vevőnek hátat fordítva, és a másnapi ebéd körül jártak a gondolatai. Összerezsent.

– Jó napot kívánok! Mit parancsol?

– Egy lekváros buktát kérek.

– Sajnos azzal nem szolgálhatok. Elfogyott – mondta Osztermajerné, és szánakozva vállat vont.

– Akkor egy fonott kalácsot.

– Elnézést, uram, fonott kalácsot sem tudok adni.

– Az Isten szerelmére, ez a világvége mindenkit kikészít? Ez már a második pékség, ahol buktát vagy kalácsot szerettem volna vásárolni, és nem

kaptam – fakadt ki a férfi, és idegesen lekapta a kobakjáról a fejfedőjét. Fényes foltban világított a bőre a feje búbján, hiszen már hetedik éve kopaszodott.

– Ne haragudjon, de tudja, hogy az apokalipszis idején sok ember... öh... – Osztermajernének a nyelve hegyén volt, hogy azt mondja, sokan „megbolondulnak” ilyentájt, de végül csak biccentett egyet, ahogy általában a befejezetlen mondatainak véget szokott vetni.

– Most már Ön szíveskedjen kiszolgálni valamivel.

Odakint éppen sáskajárás pusztított, és a békaeső is jól rákezdte. Osztermajerné agyán átvillant, hogy otthon hagyta a védőszemüvegét és az esőkabátját, majd gyorsan összeszedte a gondolatait, és a vevőre koncentrált.

– Nos, van... sajtos pogácsám...

– Tepertős nincs?

– Nincs – amikor az előbb a pékség hátsó részében tartózkodott, Osztermajerné a szeme sarkából látta, ahogy a tepertős pogácsás ládát éppen elsodorja az utcán hömpölygő és a pékségbe kis híján beömlő özőnvíz.

– Pizzás tekerecs?

– Azt a múltkori óta nem süttünk. Nem vitték.

– Jó, csak érdeklődtem, a pizza hidegen hagy. Kakaós csiga?

– Van! Nem is kevés!

– Végre! Rendben, kettő darabot szeretnék.

Osztermajerné megkönnyebbülten kihalászta a fogóval a kért péksüteményeket, és sietve belecsúsztatta őket egy papírzacskóba.

– Tessék. Kétszázhetven forint lesz.

– Hetven?

– Igen.

– Köszönöm. Vizontlátásra! – köszönt el a férfi, miközben visszanyomta a fejébe a kalapját, és Gershwin „Rhapsody in Blue” című szerzeményére gondolt. Háta fordított, ámde megtorpant.

Osztermajerné észrevette, hogy tétovázik.

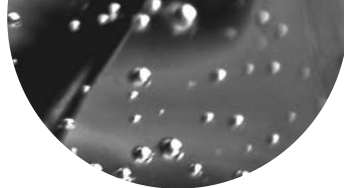
– Nem akar esetleg még egy kakaós csigát? Úgy nézem, sokáig fog ez a mostani itéletidő tartani – bökött a teljesen kihalt utca felé, ahol a tornádó éppen akkor kapott fel egy piros Opelt.

– De, lehet, hogy nem ártana... emlékszem, a négy évvel ezelőtti világvége is két hétig húzódott... - motyogta elrévedve a férfi.

– Igen, arra én is emlékszem – helyeselt Osztermajerné, és gyorsan kivett még egy péksüteményt a pultból. – Parancsoljon, ezt fél áron is odaadom.

– Köszönöm. Viszlát!

– Viszlát!

Sötétkamra

Arcomba mart a hideg és szaggatta a számat a keleti szél, ahogy lesétáltam az utcán az elágazáshoz. Odanyúltam a járomcsontomhoz; még mindig szégyenteljesen égett. Megálltam és megnéztem magam egy parkoló kocsi visszapillantójában; ott vöröslött a tenyere nyoma az orromnál, mint a szétkenődött rúzs.

Felemeltem a tekintetem és körbepillantottam, hogy lát-e valaki, aztán lehúztam a cipzárt a kabátomon és szétnyitottam. A pulóveremen terjengő vérfolt sikoltott az oldalamon

– vagyis valami más hang hallatszódott –,

mire hirtelen eszembe jutott, hogy merednek rám ilyenkor mindig a posztereim, és hogy bámul vissza üresen a világitótorony a falinaptáramból. Szúrt valami a szememben.

Talán ő.

Egészen addig vonszoltam tovább magam, amíg el nem értem a padhoz az elágazásnál. Leültem, egy kicsit pihenni és gondolkodni; közben a tornacipóm talpáról kapargattam azt a rohadt rágógumit, amibe még régen beleléptem. A térdemre hajtottam a fejem és elaludtam. Álmomban egy elszenesedett autópálya mellett haladtam, és a járműveket figyeltem. Foszforeszkáltak, és én velük akartam menni.

Tompán puffant valami, mire felriadtam. Megborzongtam... ma éjszaka, amikor csak forgolódtam az ágyban, úgy tűnt, mintha lázas lenne a szobám. Forróság uralkodott, és amikor egyszer kitámolyogtam a fürdőbe, ahogy hozzáértem, azonnal éreztem, mennyire izzad az ajtófélfá. A vállam gyengén feszült neki; puha vagyok, akár a rongylabda.

Feltápáskodtam, indulásra készen. A csövek végre hiányoztak a testemből, és megszűnt a zaj.

Apa, a világitótoronynak fehér fénye van.